

KATOLIŠKI GLAS

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE: RIVA PIAZZUTTA, 18 34170 GORIZIA - TELEFONO 0481 - 533177 - DIRETTORE RESPONSABILE: MONS. MOCCIA FRANCESCO - REGISTR. TRIBUNALE DI GORIZIA N. 5 DEL 28 - 01 - 1949 - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE - GRUPPO II/70% AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE P.T. DI GORIZIA	UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	Riva Piazzutta, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481 - 533177 - Telefax 533177 Poštni t/rn 11234499
TASSA RISCOSSA	ITALY		Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trieste - Trst - Tel. 040 - 414646	

Spet kliče nas venčani maj Končala se je državljanska vojna

Neustavljiva moč narave je toliko bolj presenetljiva, kolikor težje so okoliščine njenega delovanja. Tam, kjer je dolgo vse pod ledom in globokim snegom, kjer ni sledov zelenila in kjer celo mogočna debela ne kažejo prav nobenega življenja, tam je čudež pomladnega prebujenja še toliko večji. Navidez mrtvo oživi, navidez odmrlo vzbrsti, da, zacveti! »Božje ideje«, kakor je C. G. Jung imenoval kristale in rastline pokažejo svoje čare v dveh ekstremih — ob zmrzovanju (snežinke na primer; kdo ne pozna teh čudežev kristalizirane vode!) in ob cvetenju. Najlepši deli rastlin vseh vrst so namreč njihovi cvetovi.

Prav tiste rastline, ki sicer kažejo svojo »pusto« in celo grozljivo podobo (trni, kaktusi, živo kamenje...), pokažejo dejansko svoj program božje misli prav v svetu. In cveto ne le travniki večnega snega, ob sila redkem dežju zacveto tudi pušcave in nešteti mavrični barvah božjih čudežev življenja. Življenja, kot bi slišali našega Goriškega Slavčka:

»Tam videl prestrvarjanje sem stvari,
a smrti nisem uzrl nikjer.

Čas, v katerem živimo, je vsekakor prelomen čas, ki ga nemalokateri pojmuje

— ne brez razlogov — kot previdnostni čas, je čas cvetenja za mnoga ljudstva. »Zima je prešla, prikazale so se cvetice, glas se je zaslislal, glas grlice in golobčka...«, poje navdihnjeni poet...

Pognali so nežni cvetovi, polni pričakovanja ponižnih in razžaljenih, tlačenih. To, kar je prej hrumelo, je potihnilo, umolknilo, obnemelo — ob silnem prihajanju Luči.

»Tvoj Gospod prihaja, kakor Ženin iz svoje spalnice...«

»Zakaj hrume narodi, zakaj si ljudstva izmišljajo prazne reči. To razodetje je prevrglo stare prestole in padli so v prah, prav nič ni ostalo od njih...«

In vendar — vse to so šele cvetovi. Lepi, presenetljivi, čudoviti, uresničeni večnih božjih idej po Jungu — in tja do Platona.

Cvetovi, ledovja in pušcave. Toda vse to kliče po delavcih v vinogradu... In vse to trepeti pred realizmom Njegove zgodovine v modrosti: »Po njih sadovih jih boste prepoznali!«

To je pred nami — in Bog — za Izhod, »kot Bog pred Izraelci«, kot se je zapisalo pesniku.

Iz »Mi med nami«

V sredo, 9. maja je gornje besede izrekel v slovenskem parlamentu dr. France Bučar, novoizvoljeni njegov predsednik. Ta dan je namreč prvič zasedal komaj izvoljeni slovenski parlament, ki je za svojega predsednika izvolil ravno dr. Bučarja. Svoj nastopni govor je začel: »S konstituiranjem te skupščine se je, to lahko rečemo, končala državljanska vojna, ki nas je lomila in hromila skoraj pol stoletja. Državljska vojna namreč ne more biti končana, če imamo opraviti z njeno najpomembnejšo in najbolj usodno dediščino, tj. z monopolom ene politične stranke, ki je to vojno (državljsko) začela prav z namenom, da si prisvoji monopol oblasti in da s položajem te oblasti po svojih predstavah preoblikuje narodovo usodo.«

NAJHUŠA NESREČA — DIKTATURA PARTIJE

»Gre za popravek tiste usodne zmote, ki nas je huje prizadela kot mnoge katastrofalne nesreče v naši narodni zgodovini.« Potem pravi, da nam je tudi pod tuji bilo hudo. Toda »jarem, ki smo si ga nadeli v tej državljanski vojni sami, je hujši, zlasti v svojih posledicah, kot vse, kar smo doživeli doslej. To je jarem domnevne posesti absolutne resnice...« Pri tem pač misli na partijo in na nosilce njene oblasti. Govori pa v prvi osebi: »Jarem, ki smo si ga nadeli...« ker je tudi sam bil partizan in odgovornem mestu ob koncu vojne.

POSLEDICE

Dr. Bučar ne gre mimo posledic partijske diktature. Ker je partija v posesti absolutne resnice, »je njen sovražnik vsak, kdor drugače misli. Take ljudi je treba neizprosno preganjati, treba jih je izbrisati in zatreti kot škodljiv plevel. Tudi fizično, če je treba.«

»Predvsem pa, je treba posameznika spremeniti v gradbeni material za to novo družbo (sreče in blaginje). Treba ga je razobesiti, spremeniti v poljubno gnetljivo snov... Človeku je treba vzeti njegovo dušo.«

Tisti, ki smo oni večer po ljubljanski tv gledali poslance, demokratično izvoljene v ta prvi slovenski parlament, smo se ob teh besedah veselili in čudili. Veselili smo se, ker smo takšna spoznanja in priznanja o slovenski polpreteklosti slišali iz ust predsednika slovenskega parlamenta, istočasno smo se čudili, da kaj podobnega poslušamo iz prostorov tiste skupščine, o kateri je Bučar dejal, da je imela do sedaj samo to funkcijo, da je dajala legitimnost sklepom, ki so bili sprejeti že pred tem in mimo skupščine (na centralnem komiteju partije). O družbi, ki je iz tega nastala, je priznal: »...bila je birokratska zgradba, boj podobna kasarni kot moderni organizaciji. Glavna odlika slehernega je bila ubogati, izvrševati sprejete odredbe in ukaze ter hvaliti modrost, ki je prihajala od zgoraj.«

VSI SKUPAJ ZAPELJANI

Bučar pa hoče biti pravičen in je, kot bivši partizan, izrekel priznanje: »Krivico bi delali pretežni večini vseh tistih, ki so se pustili vpreči v voz te absolutne resnice in bi jim vnaprej podtikali slabe namene totalitarizma, protidemokratičnosti, zaničevanja človekove osebnosti in nasilnosti. Nasprotno, velik del teh ljudi je začel iz idealizma, iz pripravljenosti na lastno žrtvovanje za ideale, v katere je verjel. Njihova in naša skupna tragika je v tem, da jih je oslepil nepremagljivi blišč absolutne resnice...«

NARODNA SPRAVA

»Zato bi bilo toliko bolj neumestno danes zahtevati njih obsodbo. Njihova obsodba je naša lastna. Vsi smo pri tem Vidovem plesu tako ali drugače sodelovali. Pred absolutno oblastjo se ni bilo mogoče nikamor skriti.«

Zavoljo tega je Bučar apeliral na na-

Dr. France Bučar, predsednik slovenskega parlamenta

rodno spravo, ki pa ni samo pomiritev. »Sprava pomeni priznanje dobrega name-nu tudi svojemu dotedanjemu nasprotniku — ga moralno prizna in moralno rehabilitira prav zato, ker mu priznava dober namen, ki pa se je oprl na napačno razumevanje stvarnosti, še celo na domnevno poznanje absolutne resnice.«

Gre torej za priznanje »skupne tragike«, tako zapeljanih ali prisiljenih partijcev, kot njihovih nasprotnikov, »ki so se odločili za napačno stran«.

NOVA USTAVA IN KONFEDERACIJA

Rešitev iz te družbene, politične, ekonomske, kulturne zavoženosti »zaradi vere v absolutno resnico«, vidi Bučar v novi slovenski ustavi. »Sele nova ustava nam lahko ustvari potrebno podlago za družbeno preoblikovanje.« In zaključil: »Soglasje (vseh strank) vlada tudi v tem, da je treba zagotoviti suverenost slovenske države, da je treba sožitje z drugimi narodi na območju sedanje Jugoslavije postaviti na

povsem nove temelje in da je, kot kaže, najbolj primerna pot do tega konfederativna ureditev.«

VSI ZA NARODNO SPRAVO

Naslednji dan, v četrtek, je zapriseglo predsedstvo slovenske republike. Pri tem je njegov predsednik Milan Kučan imel pomenljiv govor. Tudi on je poudaril potrebo po narodni spravi, da ne pride na dan kak revanšizem, iskanje maščevalnosti, kot se je zgodilo po končani vojni. »Ne da bi zgodovino popravljali ali skri-vali, smo dolžni poravnati krivice, kjer je to še mogoče, in se drug drugemu opravičiti za tisto, kar je bilo slabega v našem ravnanju med vojno in po njej.«

To so npr. storili Italijani po končani vojni in so razmeroma kmalu zaživel narodno spravo, čeprav tudi med njimi ni manjkalo krivic med vojno in pod fašizmom. Glede narodne sprave, vidimo, da se ujemajo vsi: ZKS, DEMOS in Cerkev.

Glede bodočnosti Slovenije v Jugoslaviji je Kučan poudaril podobno zamisel kot Bučar: suverena Slovenija in konfederacija z drugimi narodi v Jugoslaviji. »Toda ne smemo zanemariti resnice, da živimo od kruha, od tega, kar bomo ustvarili z delom. Zato naša skupna poglobljena skrb bo veljala gospodarstvu, njegovemu prestrukturiranju.« Omenil je še povezavo z Evropo, skrb za vse Slovence po svetu, in zaključil: »Slovenija na more več ostati nekaj, kar bi v predstavah ljudi, ki soodločajo o novi podobi sveta, veljalo zgolj za etnično skupnost (za neki narod) nekje na mejah med Srednjo Evropo in Balkanom. To je nujna in prednostna naloga te skupščine, vlade in predsedstva.«

Milan Kučan in Janez Drnovšek.

Dr. Janez Drnovšek (na levi) je 15. maja odložil predsedstvo države. Na njegovo mesto je stopil Srb Borisav Jović; podpredsednik je Hrvat Stipe Šušar

Na Hrvaškem

Tudi v drugem krogu volitev na Hrvaškem je vidno zmaga Hrvatska demokracija skupnost dr. Franja Tuđmana. V saboru (parlamentu) bo imela 63 odstotkov sedežev. V občinskih svetih pa je njena večina še večja. V Zagrebu npr. bo v občinskem svetu imela kar 90 odstotkov svetovalcev. Novi sabor se bo prvič sestel 30. maja.

Nacionalni spor med Srbi in Hrvati se pa iz dneva v dan pogloblja tudi zaradi raznih incidentov. Tako so v nedeljo, 13. maja, nastali hudi pretepi med Srbi in Hrvati v Zagrebu ob nogometni tekmi med hrvaškim Dinamom in beograjsko Crveno zvezdo. Že pred nastopom je prišlo do pretepa na igrišču in zunaj igrišča med navijači Crvene zvezde (Srbi) ter navijači Dinama (Hrvati). Kakih 60 oseb je bilo ranjenih, med njimi tudi miličniki. Uničili so stadion in poškodovali več avtobusov in avtomobilov.

Kot pišejo časopisi, so v Dalmaciji spori in prepriji tudi med pravoslavci in katoličani.

V Beogradu že javno trgajo Titove slike in grozijo, da ne bodo več prispevali za vzdrževanje Titovega groba. V Srbiji so ustanovili že razne stranke, ki so vse bolj ali manj nacionalistične. Slobodan Milošević izgublja na ugledu in na moči in so komunisti v Srbiji že ogroženi, kot piše ljubljansko Delo. Med Srbi je strah pred Albanci danes manjši kot strah pred Hrvati pod vodstvom Franja Tuđmana, ker v njem vidijo novega »poglavnika«, ki utegne obnoviti NDH. Nasproti temu raste v Srbiji ugled Draže Mihajlovića in njegovih četnikov.

Človek res ne ve, kaj se kuha v jugoslovanskem kotlu in kaj se bo skuhalo.

Lojze Peterle je poverjen za sestavo slovenske vlade

Predsedstvo republike Slovenije je poverilo Lojzeta Peterle, voditelja slovenskih krščanskih demokratov, naj sestavi vlado. Peterle je takoj začel s posvetovanji in bi v sredo 16. maja moral predložiti seznam ministrov prlamentu v odobritev.

Slovinci po volitvah

Vsake volitve so za vse politične dejavnike gotovo velika preizkušnja. To velja tako za politične kot upravne, za deželne ali evropske volitve. Preizkušnja pa je tudi za vsak volilni zbor, ki se volitev udeležuje in na njih preveri svoje moči. Včasih so te večje, včasih manjše — vse to seveda glede na politično stranko, za katero se volivec odloči. To je nedvomno vedno prisotno v politični dialektiki vsake demokratične družbe — in torej tudi naše.

Če vse to velja za splošno politično dinamiko in razmere v deželi in državi, velja verjetno še toliko bolj za narodno manjšino. Ta namreč — že zaradi svoje majhnosti v odnosu do večinskega naroda — še bolj močno občuti vse pojave in premike v politični areni. Tudi majhni in za koga nepomembni, neznatni premiki v tem okviru so lahko za nas manjšince veliki in važni. In prav zato se velja na kratko pomuditi ob nekaterih vprašanjih, ki so zlasti odmevni in vidni po teh upravnih volitvah za Slovence v našem zamejstvu.

Že v prejšnji številki je naš list prinesel glavne informacije, podatke in volilne izide v našem območju, posebej na Tržaškem in Goriškem. Zato tu ne bomo spet naštevali dejstev in števil, ampak ob njih na kratko razmišljali. Tu gre predvsem za to, da ugotovimo, kakšen je bil na splošno slovenski glas na teh letošnjih občinskih volitvah od Beneške Slovenije do Gorice in Trsta. Seveda imamo za videmsko pokrajino morda manj objektivnih podatkov in zadevnih komentarjev. Dejstvo pa je, da je bilo tudi tu izvoljenih (v glavnem seveda na listi večinskih strank) nekaj vidnih slovenskih predstavnikov, posebej v Benečiji tudi nekateri dosedanj župani. Enako tudi na nekaterih krajevnih listah.

Pravi pokazatelj naše politične palete pa je vsekakor volilna slika na Goriškem in Tržaškem. Tu smo imeli povsod samo občinske volitve (ni pa bilo nikakih volitev v samem Trstu). Goriška pokrajina je imela občinske volitve v večini svojih občin, vključno v Gorici sami. In prav tu je posebej zanimiv in važen volilni uspeh ali neuspeh. Goriški občinski svet je vedno bil zelo ugleden politični forum in je veljal kot prava tribuna za neštete politične debate tudi o slovenski manjšini. Prav zato je pomembno, da smo tu Slovinci s svojo samostojno stranko Slovensko skupnostjo ohranili svoje doseda-

nje predstavništvo, namreč dva svetovalca. Oba izvoljena predstavnika sta letos nova in jima želimo obilo uspeha pri nelahkem delu za splošni blagor in še posebej za slovensko stvar. V ostalem pa je — kar zadeva slovensko predstavništvo — v tem občinskem svetu povečano za enega svetovalca. Komunisti so namreč od skupnih štirih svetovalcev (prej so imeli šest in nobenega Slovenca) nepričakovano izvolili dva slovenska predstavnika. Zanimivo in zgovorno pa je tudi dejstvo, da recimo socialistična stranka (PSI) po dolgih letih ni več izvolila slovenskega svetovalca. To je gotovo udarec za številne slovenske pripadnike socialistične stranke, kar pa verjetno le kaže določen involucijski proces znotraj PSI v smislu vedno bolj italijanskega značaja te stranke.

Kaj pa slovenske občine na Goriškem in Tržaškem? Tu so seveda problemi nekoliko drugačni, kot so drugačni recimo v narodnostno mešanih (kot Krmin, kjer je bila izvoljena slovenska svetovalka le na levičarski listi). Na Tržaškem je bila najbolj zanimiva borba v dveh večjih okoliških občinah, v Dolini in v Devinu-Nabrežini. V prvi bo zdaj možna tudi drugačna večina od tradicionalne socialkomunistične. V nabrežinski občini pa je Slovenska skupnost dosegla lep volilni porast in dobila sedaj eno svetovalsko mesto več (od treh na štiri predstavnike). V drugih dveh okoliških občinah pa je zmaga levičarska koalicija.

Na Goriškem so tudi v slovenskih občinah še vedno prevladali levičarji. Določen porast je dosegla SSK v Dobrodo, medtem ko je še vedno premajhna v Sovodnjah. Prav tako je recimo števerjanska občina tudi sedaj ostala v rokah levičarske koalicije, čeprav le za majhno razliko (21 glasov) od Slovenske skupnosti. Ob vsem tem se bodo morali odgovorni politični dejavniki resno zamisliti.

Upravne volitve 1990 so za nami. Novoizvoljeni svetovalci in bodoči odborniki in župani bodo imeli seveda zvrhane roke dela. Volivci so oddali svoje zaupanje kandidatom, listam in njihovim programom. Zato je prav, da se izvoljeni predstavniki zavedajo svojega nelahkega, vendar izbranega poslanstva in s tem v bistvu pozitivno odgovorijo svojemu volilnemu zboru. Tudi, in v našem primeru zlasti — slovenskemu.

Spectator

V PROTITOKU

Pravovernost in herezija

Med znamenji, ki najbolj zgovorno pričajo o zlu, ki razjeda moderno družbo, je nenavadna raba besede »pravovernost«, »pravoveren«. Nekoč je heretik ponosno proglašal, da ni heretik. Heretična (krivoverna) so bila zemlja kraljevstva, sodniki, policija. On (heretik) je bil pravoveren. Ni se hvalil, da se jim je on uprl, saj so se vendar oni uprli njemu. Vsi so zbežali kot čreda ovac: vojske s svojimi neizprosno zanesljivostjo, kralji s svojim ledenimi obličji, slovesni postopki Države, razumni zakonski predpisi. Heretik je bil ponosen na svojo pravovernost, na to, da ima prav. Bil je sam v strašni puščavi, a več kot le človek, bil je Cerkev, središče veselja: zvezde so krožile okoli njega. Nobena muka mu ne bi izsilila priznanja, da je heretik.

Iz sodobnega načina izražanja pa je razvidno, da se heretik s svojim krivoverstvom ponaša. Z zavestnim smehljajem namreč pravi: »Domnevam, da sem v resnici heretik« in se ogleduje okoli sebe v pričakovanju pritrditve. Beseda »herezija« ne samo da ne pomeni več »motiti se«, »biti v zmoti«, ampak pomeni celo »biti pogumen«, »imeti jasne pojme«. Nasprotno beseda »pravovernost« ne pomeni več »imeti prav«, ampak »motiti se«. Iz vsega tega izhaja en sam zaključek: človeka ne zanima več, ali je — filozofsko gledano — v resnici. Če bi ne bilo tako, je jasno, da bi vsak raje veljal za blaznega kot za heretika (krivo-verca). »Bohemien« s svojo rdečo kravato bi si moral domišljati, da je pravoveren. Dinamitar bi se moral, v trenutku ko pod-

takne bombo, veseliti, da je pravoveren.

Na splošno je nesmiselno, da filozof seže filozofa, če se njuna miselna sistema ne ujemata. To se je pogosto dogajalo v času propadanja srednjega veka, ne da bi kdaj doseglo zastavljeni cilj. A še veliko bolj nesmiselno od tega, da človeka zaradi njegove filozofije postavimo na grmado, je uveljavljanje miselnosti, (ki postaja že skoraj rutinska), da namreč njegova filozofija ni važna. In to se redno dogaja v dvajsetem stoletju, v času propadanja velike dobe Revolucije.

Velike teorije so povsod padle v nemilost; nauk o človekovih pravicah je zavržen skupaj z naukom o človekovem padcu. Še sam ateizem se nam danes zdi preveč teološki: sama revolucija se nam zdi preveč »sistem«: sama svoboda se nam predstavlja kot ovira. Nočem posploševati. B. Shaw je napisal odlični epigram: »Zlato pravilo je, da ni zlatih pravil«. Toda resnica je, da smo vedno bolj pripravljeni razpravljati o umetnosti, politiki, slovnosti. Od dotičnega človeka nas zanima njegovo mnenje o tramvajski progi, o Botticelliju, a njegovo mnenje o redu stvari nas ne zanima. Lahko se poda v odkrivanje milijon predmetov, da le ne odkrije tistega čudnega predmeta, ki mu pravimo veselje. V tem primeru bo namreč odkril neko vero, in gorje njemu. Vse je pomembno, razen Vsega.

(Iz knjige *Heretiki* pisatelja G.K. Chestertona, izšle v Londonu leta 1905) - Pošilja Tomaž Simčič.

DUHOVNA MISEL ZA 6. VELIKONOČNO NEDELJO:

»Kdor ima moje zapovedi in jih spoľnuje, me ljubi...«

(Jn 14,21)

Brez dvoma je vera predvsem božji dar — milost, in ne toliko sad našega prizadevanja, naše dobre volje in zvestobe. Vendar je tudi res, da hoče Bog s pomočjo našega oznanila in pričevanja, pripeljati ljudi k veri.

Dokaz, da smo vzeli vero zares, je spoľnjevanje Kristusovih zapovedi. V tem smislu moramo razumeti njegovo naročilo apostolom in vsej Cerkvi, naj oznanja evangelij vsemu stvarstvu, vsem ljudem.

Najlepše in najmočnejše znamenje naše predanosti Jezusu in njegovemu evangeliju ljubezni, je to, da privedemo vse ljudi, za katere je daroval svoje življenje na križu, v njegovo naročje.

Sveti Duh, Tolažnik in Duh resnice, ki ga je vstali Kristus izprosil in poslal svojim na binokšni praznik, nam nalaga prav to poslanstvo — biti vedno in povsod v službi evangelija, z besedo in dejanji.

V moči svojega krsta smo resnično poklicani, da z veseljem srcem oznanjamo: »Pridite in pogledjte božja dela, čudovite stvari je storil za človeške otroke« (Ps 65,5).

MILAN NEMAC

PRIČEVANJA

Transporti - Oktober 1945

Nocoj bomo spet streljali na Pohorju! Temu pravimo transport! Le kje so tiste direktive iz Primorske iz preteklih let, ko naj izročamo vse obtožene področnim vojaškim sodiščem. Ali se res, čeprav smo vosovski in oznovski obveščevalci, ne moremo ločiti od tistih streljanj vosa iz preteklih vojnih let? Saj je vojna osvoboditev že končana! Čeprav sem nekdanji skojevec, ne razumem ničesar več. Le zakaj in v čigavem imenu počnejo to z ljudmi in tudi z nami? Pa prav nas, predvojnne skojece, izkoriščajo za to rabeljsko delo.

Kot je to že utečeno, so seznam iz usmrtnice prišli potrjeni iz ljubljanske Slavije. Tiste iz sodnih zapisov v Mariboru smo predlagali mi, tiste iz Šternala (danes Kidričevo, op. ur.) pa komisija iz Slavije. Pohitite je treba, ker je potrebno vse to delo opraviti pred sprejetjem ustave in ukinitvijo taborišč.

Zadolžen sem za dogovor s KNOJ-em za izvedbo operacije, Slavo pa je zadolžen za določitev kraja ustrelitve. KNOJ-evci iz mariborske brigade so šli po mojem dogovoru s pomočnikom za to odgovornega komisarja, kopat jame na izbrano mesto, ki je bila tam nekje na desni strani in na sredini poti, ki vodi na Pohorje, med Hočami in Mariborsko kočo. Zvečer bodo ustrelitve. Zadolžen sem za transport za ustrelitev namenjenih iz Šternala. Malo se bojim, ker vem, da tam razsaja tifus. Zvečer gremo tja s kamioni. Opremljeni smo s plašči in zaščitnimi maskami.

Srečali se bomo ob dogovorjeni uri pred sodnimi zapori, kjer nas bo čakal KNOJ-evski vodič za določeni kraj. Odgovarjam za transport, kot smo se dogovorili, ter za organizacijo likvidacije.

Taborišče Šternal. Upravnik in zdravnik, k sreči moj prijatelj Banžič iz Šoštanja, nočeta predati zahtevanih zaradi tifusa. Pojasnim jim, da bodo itak ustreljeni. Popustita. S knojevcem naložimo na dva kamiona kakšnih 60 oseb po seznamu. V glavnem so to Nemci in nekaj Stajercev. Kamioni, vezava rok z žico, knojevske stražarske spremstvo. V Mariboru pridemo pred sodne zapore. Tam že nalagajo na kamione tiste iz zaporov. Vsi so vezani z žico in ležijo na dnu kamiona. Prevzamem transport. Zraven so še Božo in Tine, pa seveda še oficirji brigade mariborskega knoja. Na kamionih imamo akumulatore s svetilkami, pa seveda »kompfles« s konjakom. Za varnost in moral!

Peljemo se proti Hočam in na Pohorje. Nisem jezen na nobenega tistih, ki bo ustreljeni. Res sem streljal v borbi, vendar na meni nepoznane nasprotnike. Kje so bili, oziroma kaj so zakrivali namenjeni za današnje ustrelitve, ne vem. Knjojevski ter naš par oznovec tudi tako misli. Dolžnost! Zato se vsi skupaj napajamo s konjakom! K sreči ni zraven »Puklastega Mihe«, ki rad strelja!

Vzpenjamo se proti Pohorju. Tam nekje na polovici poti proti Mariborski koči zavijemo na desno. Pristanemo v temi na nekakšni stranski cesti. Knjojevska straža nas čaka. Do izkopanega grobišča je potrebno še peš. Knjojevci razsvetlijo pot z akumulatorskimi svetilkami. Nato tako rekoč zmečejo zapornike s kamionov. Marš proti izkopanemu grobu! Knjojevski borci so vsi prizadeti od Nemcev, ki so jim postrelili svojce in celo zažgali domove. Zapornike prisilijo, da pojejo »Deutschland, Deutschland, über alles!« Strahoten prizor. Ali je to res tisto, za

kar smo se borili? Pot pod pohorskim smrekami, razsvetljena z reflektorji ter besni knjojevci s pojočimi zaporniki! Pridemo pred grob. Slačenje zapornikov, da ne bi bila možna identifikacija. Ko se slačijo, jim odvežejo roke, nato pa spet zvežejo. Zal mi je tiste, izgleda da je še mladoletna, hčerke nemškega funkcionarja. Čeprav se je v Šternalu izčrpala, ima čudovito nedolžno telo.

Goli sedijo na tleh. Naenkrat nekdo plane proti gozdu v temo. Oficirji knoja pa za njim. Tedaj vsi knjojevci in oznovci začno streljati. Krogle žvižgajo nad glavami. Vržem se po tleh. Oficir knoja, nam vsem na oči ustreljen, pade ob izkopanem grobu. Zapornik pa izgine v temi gozda. Mrtvega oficirja odnesejo do kamiona. Knjojevci pa pobesijo. Zapornikom, sedečim na tleh, prestrelijo noge. Uboga tista mlada nemška punca! Nato dá knjojevski poveljujoči oficir, v dogovoru z nami oznovci, komando za streljanje!

Po pet jih vlačijo pred jamo ter postrelijo z obeh strani s lahкими mitraljezi, da padajo v jamo.

Med zaporniki poznam Slovenca, gestapovskega raztrganca, ki je povzročil smrt mnogih partizanov in aktivistov in ki sem ga tudi zasliševal. Pravzaprav je bil to revež, pohorski kočar, ki so ga zaradi družine in drugih situacij prisilili v to delo. Nagovoril me je in zaprosil, naj ga jaz ustrelim. Boji se biti ranjen in tako živ pokopan. Kaj hočem. Uleže se v jamo pa ga ustrelim v tilnik, da umre brez trpljenja. Madona, kam smo prišli s tem našim skojevstvom, partizanstvom in osvoboditvijo!

Nato se serijsko streljanje nadaljuje. V zaporedju se znajde po pet golih teles pred jamo. Ker imajo zaporniki prestreljene noge, jih pred jamo vlačijo, mečejo vanjo, nato pa postrelijo. Tudi tista mlada nemška punca izgine v njej.

Na koncu knjojevci odnesejo obleke na kamione, da se le-te uničijo. En kamion z nekaj knjojevci ostane, da jamo zasujejo in zakamufirajo. Vrne se tudi patrulja, ki je zasledovala pobeglega. Ni so ga dobili.

Oznovci in knjojevski oficirji smo neka-ko žalostni. Posebno knjojevski oficirji ne razumejo opravila, in se z njim tudi ne strinjajo, opravila, ki ga morajo pod oznovsko komando opravljati, za kar je brez potrebe padel tudi njihov oficir.

Pijemo konjak in smo vedno bolj tihi — vse do mesta. Tam oznovci izstopijo, knjojevci pa se odpeljejo v svojo brigado.

Upam, da bo tista ustava kmalu sprejeta, pa da bo teh transportov konec. Da bo spet tako, kot je bilo že leta 1944 na Primorskem, kjer smo bili obveščevalci obveščevalci, sodišča pa sodišča; samo le ta so lahko sodila obtoženim! Bili smo obveščevalci, ne pa rabljili!

Zdenko Zavadlav

Žaganje veje...

Slovenski komunisti so s svojimi sopotniki začeli žagati vejo izpod demokratične slovenske vlade še predno je ta prevzela oblast. Kljub temu, da ZKS (oznaka SPD-stranka demokratične preneve je zaenkrat odveč, ker je tudi na sedežu CK v Ljubljani še ni) še nima opozicijske prakse, ker je ves povojni čas imela brez motenj in kritikov vso oblast v rokah in je delala, kar je hotela, se je lekcije naglo naučila in se pripravila, da bo metala polena pod noge prvi demokratični vladi Slovenije.

Sicer je svoj program v tem smislu začela izvajati že ob svoji napovedi svobodnih volitev in ko je bilo vsem jasno, da na teh volitvah preprosto ne more zmagati. Proti opoziciji je sprožila stoodstotno poslušni kader novinarjev, ki se jim takrat še sanjalo ni o svobodnem in avtonomnem pisanju.

Komaj nekaj dni po prvem zasedanju slovenskega parlamenta pa je že prišlo do prve stavke novinarjev RTV-ja. Vzrok za opozorilno stavko je bilo nekoliko naivno protestno pismo neke krajevne sekcije DEMOS-a, ki pa je bilo v bistvu upravičeno, razen v točki, ki je pozivala Kučana, naj odstavi direktorja RTV Slovenija zavoljo nekorektnega, žaljivega in pristanskega poročanja o prvih sejah treh zborov Skupščine.

Direktorja RTV in nekaj drugih glav z RTV in kakšnega dnevnika bo pač zamenjala vlada in potem bo mir: avtonomija in svoboda poročanja temelji v lojalnem odnosu do uporabnikov televizije in časopisov in ne sme biti pretveza za smešne in žaljive ter za objestne lekcije demokracije.

Kje pa so bili »svobodni« in »avtonomni« novinarji v 45 letih povojnega časa, ko so samo ubogljivo kimali in prepisovali neskončno dolge in dolgočasne ukaze partije? Tej partiji, ki si jih je seveda vzgojila in potem tudi plačevala, da bi pisali in govorili — razen častnih in redkih izjem — kakor je sama hotela, bi novinarji radi služili še naprej in pomagali žagati vejo pod DEMOS-om in njegovo vlado.

Vsi zdaj naravnost tekmujejo v napovedovanju težkih časov za vlado in v nejevernem izražanju dvomov nad njeno sposobnostjo učinkovito reševati težke gospodarske in družbene probleme, za katere nima še kančka odgovornosti, ker jih je podedovala od režima, ki se od oblasti tako težko ločuje.

Niti trohice priznanja pa ni za pogum, s katerim si DEMOS prevzema huda bremena in odgovornosti, saj bo za vse zplete, ki bodo nujno sledili, odgovorna nova vlada. Sicer pa se tudi v Sloveniji uveljavlja stara krilatica: »Toliko slabše,

toliko bolje«, saj se komunisti dobro zavedajo, da edinole v neurejenih socialnih razmerah lahko spet prevzamejo oblast v roke.

Zato pa zdaj uradni sindikati že napovedujejo stavke in proteste. Če se bo demokratski vladi posrečilo vsaj delno obdržati nujno krizo v znosnih mejah, bo komunistom in sopotnikom ZSMS-liberalcem (!) odklenalo in bodo izgubili podporo še tistih, ki so jim na svobodnih volitvah zaupali svoj glas v varljivem upanju, da bodo ohranili navidezno blagostanje ob obubožanju države, ki ima tako prazne blagajne, da ne zmore graditi niti nekaj kilometrov avtoceste brez zunanjih kreditov.

V to netenje nezaupanja v može, ki v teh dneh sestavljajo novo vlado in jo bodo v parlamentu podpirali, se je seveda ubogljivo vključil tudi »Primorski dnevnik«, kot glasilo tiste SKGZ, ki je v preteklih desetletjih črpala iz Ljubljane velika sredstva za izgradnjo svojega ogromnega aparata in dobičkanosne mreže podjetij.

Tu se postavlja zdaj vprašanje, čemu in komu bo služil zdaj ta aparat, to premoženje, ta denar, ki se je nabral in se nakopičil ob raznih dejavnostih? Ali ni upravičen sum, da ga bo SKGZ uporabljala za finansiranje tiste partije, od katere ga je desetletja dobivala?

Vredno je, da o tem razmisli nova slovenska vlada in tudi DEMOS, da si ne bo z novo pomočjo in nepravde roke kopal lastne jame.

Prav tako pa velja, da o tem razmislijo tudi naši politični krogi v zamejstvu, da ne bodo — ob novih odnosih z Ljubljano — zašli tudi v kompromisarske in polovične rešitve doma, ki bi lahko pustile samo grenka usta in nov občutek poraženosti. - JR

Širite „Katoliški glas“

Prikazovanja v Medjugorju

Mostarski škof Pavao Zanić v dokumentaciji o dogajanjih v hercegovski vasi Medjugorje trdi, da doždevna Marijina prikazovanja v tem kraju niso pristna. V zvezi s temi »lažnimi prikazovanji« se širita verska slepota in verski fanatizem. Škof Zanić poudarja, da je hotel s svojo dokumentacijo o medjugorskih dogodkih, po kateri so segli časnikarji v Rimu, pospešiti preizkus pristnosti doždevnih prikazovanj od strani komisije Jugoslovanske škofovske konference. Sam ni nikdar verjel poročilom šestih mladih ljudi, ki so trdili, da so od 24. junija 1981 večkrat videli Mater božjo. (Po »Družini«).

Jezuiti: odi et amo

Papeževa tajna policija, zastrupljevalci kraljev, zapeljivci mladine, tkalci mračnih splet, uporniška in izzivalna vojska.

Kaj pa danes, kdo so danes v resnici Jezuiti?

To so glavni pospeševalci zadnjega koncila, ki so prisotni v najpogumnejših pastoralnih poskusih in so pogosto zasidrani v najradikalnejših pozicijah. Zvesti so hierarhiji, istočasno pa prisotni v najbolj dramatičnih socialnih bojih. Tako so jezuiti še danes ponekod nadležni, čeprav so za Cerkev nenadomestljivi.

Ta neprestana zunanja trenja pa so v bistvu le najznačilnejši odsev njihove karizme: sprava antitetičnih pozicij. Tako so tudi njihove značilnosti izredno raznolike: proglašajo se kot »comunitas ad dispersionem« (skupnost, ki živi za poslanstvo). Poleg tega pa jih označujejo še strogo intelektualno poglobljanje, neposrednost in preprostost v odnosih in ohranitev življenjske treznosti, čeprav so večkrat v stiku z najpremožnejšimi krogi. Najznačilnejša pa je v njih simbioza globoke duhovnosti in kontemplativne drže z aktivnim bivanjem v dramatični vsakdanjosti (contemplativus in active).

Na različna vprašanja in izzive odgovarja jezuitski general p. Peter Hans Kolvenbach v knjigi, ki jo je v obliki intervjuja novinar Renzo Giacomelli zasnoval in naslovil »Fedeli a Dio e all'uomo«. Izšla je namreč pred kratkim v založbi Ed. Paoline ob priložnosti dveh pomembnih jezuitskih oblenic: 450-letnica, odkar je papež Pavel III. odobril Družbo Jezusovo, in 500-letnica rojstva njenega ustanovitelja sv. Ignacija Lojolskega.

Sv. Ignacij se je sam imel za romar-

ja »...in takšen ni bil samo takrat, ko je iskal svojo poklicanost ter romal po Evropi in Bliznjem Vzhodu. Bil je romar tudi, ko je kot general Jezusove družbe sedel za pisalno mizo. Vedno je iskal božjo voljo, kar pa nam spričuje, da njegovo mistično življenje ni bilo osredotočeno na vprašanje Kdo je Bog, ampak na vprašanje Kaj Bog hoče« (str. 20).

Po večletnem zastoju si je Družba Jezusova v zadnjih časih postavila isto vprašanje tudi glede svojega poslanstva v goriški stvarnosti: Kaj Bog danes hoče za to zemljo? Razvila se je tako dinamična in prodorna prisotnost, ki je, v luči sprave med raznimi tu živječimi narodnimi komponentami, usmerjena v celostno osebo in kulturno vzgojo. Ta nov stil življenja je že združil mnogo oseb, ki prihajajo iz različnih kulturnih, jezikovnih in družbenih realnosti.

Ignacijev leto se bo v Gorici začelo predčasno z okroglo mizo, ki jo organizira Stella Matutina v sodelovanju z Marjino kongregacijo in Skofijskim pastoralnim uradom. Na srečanju, ki bo v četrtek, 24. maja, ob 20.30 v avditoriju Fogar, bodo sodelovali: predstavnik jezuitskega sholastikata v Padovi p. Gaetano Brambilla, p. Paolo Ferrari iz »Civiltà Cattolica« in p. Marko Rupnik iz goriškega centra Stella Matutina.

Osnova pogovora bo knjiga p. Petra Hansa Kolvenbacha, ki zelo spodbudno obravnava poleg problematike jezuitske identitete tudi izzive, ki jih svet postavlja Cerkvi na pragu tretjega tisočletja.

Silvana Corbato (prev. DH)

Srečanje v moji deželi

V navadi je, da se v poletnem času srečajo izseljenci v kakem kraju v Sloveniji. To je »Srečanje v moji deželi«. Letos bo to srečanje imelo izreden program.

Predvsem je vabitelj Republiški komite za informiranje, Tiskovno središče Ljubljana in Center za turistično in ekonomsko propagando.

Vabljeni so vsi uredniki slovenskih časopisov in revij, doma in v inozemstvu. Vabilo je dobil tudi naš časopis. V vabilu je rečeno: »Srečanje urednikov sklicujemo z željo, da predstavimo Slovencem v domovini in na tujem raznoliko paleto slovenskih časopisov, ki izhajajo izven domovine...«

Srečanje urednikov bo 3. in 4. julija, kot zbor slovenskih intelektualcev, ki se ukvarjajo z revijalnim tiskom. Pogovor naj bi vodil France Papež, urednik Meddobja (Argentina), Tine Hribar, urednik Nove revije (Ljubljana). Sodelovali pa naj bi še Lado Lenček, nekdanji urednik Katoliških misijonov v Argentini, Drago Jančar, pisatelj in dramatik, Reginald Vospemnik, urednik Celovškega Zvona, ter Niko Grafenauer. Povabljeni pa so še vsi uredniki revij, ki izhajajo v Sloveniji in izven nje, npr. Zaliv, Glas SKA, Meddobje, Mladika, Tabor (domobrasko glasilo v Argentini) in še drugi.

»Srečanje v moji deželi« bo od 23. junija do 7. julija z raznimi pobudami: razstave (tudi izseljenskih umetnikov), okrogle mize, konference, koncerti. Zaključek in osrednja prireditve bo 7. julija v Dolenjskih toplicah ob 11. uri z mašo nadškofa Al. Suštarja.

Marija na Pečah v dolini Glinščice nas vabi

Odmaknjena cerkva na Pečah nas vabi v pravilčno lepo dolino Glinščice k srečanju z nebeško Materjo. Prislunhimo starokraski pesmi, ki jo je zabeležil Štrekelj:

*Prva ura te noči,
Marija se že veseli.
Pojmo, pojmo na božjo pot,
na božjo pot na sveto goro:
Če boš, romar, težko šel,
Jezus ti bo šubence štel,
Marija ti jih bo lonala:
ki je v nebesih kronana.*

K Mariji vnebovzeti Na Pečah bi si sedaj v njenem mesecu, ko ji vsa narava poje hvalnico, marsikatera noga od življenjskega romanja utrujena, težko privoščila veselje, da bi se povzpela po ostrem grušču in priromala do njenega svetišča.

Iz zapiskov beremo, do je cerkva, ki stoji pod 456 m visokim Malim Krasom z vrhom Griže, nastala že v 13. stol. V urbarju, ki je ohranjen v župnijskem arhivu v Dolini, pa je zabeležil takratni župnik (1650), da ima cerkva različna poimenovanja, med drugimi tudi: Ecclesia S. Maria in Piech, Ecclesia B.V. Mariae in Slavir in cerkev Na Pečah.

Ce vsi ne zmoremo kraške strmine, pa jo v teh vrsticah spoznajmo ali vsaj poročajmo v dolino Glinščice, ki jo domačini imenujejo Klinšca.

Po krajšem sprahu iz Boljuna po ozki dolini, nas s svojim bučanjem opozori slap, s katerim pada Glinščica v velik tolmun, pravo jezercce, ki ga je voda izdolbala v trdi skali. Nad tem slapom stoji cerkva Marija Na Pečah.

Dolina Glinščice nosi pečat davnine, ki ima v njej širok razpon. V njej so jame, v katerih so našli ostanke predgodovinskih dob. Na hribu Malega Krasa najdemo ostaline gradišča iz kamene dobe. In prav tako na bližnjem hribu sv. Mihaela. Na dnu soteske so ostanke rimskega vodovoda. Če se ozremo proti kraški planoti, imamo krasen pogled predvsem v ostenje, pod katerim je še pred desetletji peljala skozi predore železnica iz Trsta v Herpele. Odkrijemo tudi, da so v bližini, nad Botačem in Borštom, ostanke gradov z bogato zgodovino. In tako se prepričamo, da je dolina v preteklosti igrala veliko vlogo. Predvsem je bilo tu živahno življenje in prehodna pot.

Močan izvir Glinščice pa je v zadnjih stoletjih vrtel kolesa domačih mlinov.

Torej je tu bila povezava srednjeveških naselij v notranjosti katerih je peljala pot skozi Glinščico.

In takrat so Marijini častilci na težko dostopni pečini zgradili cerkvico. Legenda pripoveduje, da je nastala na željo Karla Velikega. Najstarejši viri pa govorijo o bratovščini Presv. R. Telesa, ki je bila ustanovljena leta 1220. Pravila so zahtevala, da njeni člani vsaj enkrat v letu poročajo Na Peče. Če se je kateri izmed članov spozabil s kletvijo, je moral za pokoro tja romati bos. Vsa ta letna romanja so bila spokorna. Vršila so se prvo nedeljo v maju. Člani bratovščine so bili predvsem ribiči. Sem so romali tudi naši ljudje in to na velikonočni ponedeljek v spokorni procesiji. Prihajali so 3. maja in nosili v rokah cvetoče veje šipkovega grma.

Sedaj se je ohranil običaj, da prihajajo verniki, predvsem mladina, na shod na praznik Marijinega vnebovzeta. Slovesno počastijo Marijo na rožnovensko nedeljo. In takrat prenesejo v procesiji njeno podobo v župnijsko cerkev v Boljune.

Samotno svetišče je ohranilo edinstveno lepoto vse do časa, ko so ga obiskovali le srčno kulturni planinci, alpinisti, speleologi, ki so ljubili te grebene božje narave in vsakokrat, tudi med plezanjem, obiskali Marijino cerkvico in ji priporočili sebe in svoje drage.

Cerkva pa je postala pozneje večkrat tudi tarča vandalov in je zato bila pogosto potrebna obnove in popravil.

Leta 1979 je Na Peče zašla podivjana mladina, ki je neusmiljeno uničila vse, kar se je dalo uničiti. Opustošili so notranjost, zažgali okna, vrata, oltar. Porušili so tudi zunanjo zavetno lopo in skromno cerkveno opravilo.

Nad svetiščem zdaj bedi oko g. župnika Franca Vončine in njegovih prijateljev, predvsem speleologa in fotografa Enrica Halupka. Prizadevna skupina mladih iz naselja sv. Sergija, raznih organizacij ter naših skavtov se ni ustrašila naporov in je obnovila cerkvico.

V letu 1983 je bila cerkva spet primerna za bogoslužje in k njej je poročala množica Marijinih častilcev.

Pred tedni se je v Glinščici mudila skupina delavcev podjetja ANAS in se ponudila, da dostavi Na Peče potrebni

material, saj zob časa in razna neurja ne prizanašajo stari stavbi. Organizirali so se tako iznajdljivo, da so poskusili potrebno gradivo dostaviti s helikopterjem. Ta je krožil nad pečino, a ni mogel pristati. Moral se je vrniti na izhodišče, pogumni fantje pa so potem na ramenih vse znesli Na Peče.

V soboto, 5. maja je Marija Na Pečah doživela lepo slavo. Kljub vetrovnemu večeru se je v cerkvici zbrala skupina vernikov in Mariji izpričala željo po medsebojnem sožitju v duhu oglejskega srečanja Treh Benečij.

Po somaševanju v slovenščini in italijanščini g. Vončine in g. Skafa, župnika v Cindiju-Zindis, so se romarji vrnili v dolino ob luči bakel. Spremljali so jih člani CAI-a, Civilne zaščite in dolinski orožniki, ki so zaradi močnih sunkov burje bedeli nad verniki.

Tudi naši verniki so včasih zelo žetvilni prihajali k Mariji Na Peče. Žalostno bi bilo, ko bi našo prisotnost pri nebeški Materi popolnoma prepustili našim sosedom. Kako je Marija Na Pečah, ki bedi nad našo skupnostjo, priljubljena in kako navdihuje naše pesnike nam povejo stihl Alberta Miklavca:

MARIJA NA PEČAH

*Ko da bi šla v goro' k Elizabeti,
si se povzpela na gorate PEČE,
kjer bistra Glinščica v Boljuncu teče,
da nas tolažiš z božjimi obeti.*

*Na Pečah cerkev Tebi Vnebovzeti
je posvečena in od tam ljubeče
oziraš se v nižave in goreče
nas vabiš, naj postanemo sveti.*

Ko naša molitev v duhu poroma k Svetogorski in k Višarski, naj se pomudi tudi pri samotni Mariji na Pečah in zato preberimo še ostale stihl:

*Življenje naše hoja je v višine
duhovnosti, dobrote in ljubezni,
v življenje novo, ki nikdar ne mine.*

*Na poti tej bodimo vsi oprezní,
varujmo se nevernosti temine,
da bomo varni stopali nad brezni.*

Evelina P.

Hranilnica in posojilnica Opčine - Trst

razpisuje usposobljenostne izpite za uradnike/ce prve kategorije v smislu 5. člena kolektivne delovne pogodbe za uslužbence hranilnic in posojilnic.

Trenutno je nepokrito eno delovno mesto.

Pogoji za pripravek k usposobljenostnemu izpitu so naslednji:

1. fakultetna diploma iz ekonomije ali prava oziroma diploma, ki je po obstoječih predpisih enakovredna;
2. diploma višjih srednjih šol; prednostno se bo upoštevala delovna praksa;
3. starost: največ 40 let;
4. program usposobljenostnega izpita predvideva slovensko in italijansko pismeno nalogo splošne gospodarske ali finančne narave oziroma iz knjigovodstva ali bančnega poslovanja in ustni razgovor. H kolokviju bo pripuščeno, kdor bo prejel pozitivno oceno pri pismenih izdelkih. Ustrezna navodila so na voljo v tajništvu Hranilnice in posojilnice.
5. prošnja na neoklovanem papirju je treba predložiti, osebno ali po pošti, v tajništvo Hranilnice in posojilnice do 8. junija 1990.

Čas razporeda bo zainteresiranim javljen naknadno.

Po zaključenih izpitih bo izpitna komisija predložila upravnemu svetu Hranilnice in posojilnice seznam pozitivno ocenjenih, iz katerega se bodo črpali novi uslužbeni.

Upravni odbor

Ilegalni prehodi jugoslovanske meje

Množijo se ilegalni prehodi državne meje z Jugoslavijo, tako na meji z Italijo kot tudi z Avstrijo. Gre za osebe iz vzhodnih evropskih držav (Ogrska, Romunija, Poljska idr.) ter za osebe z Bližnjega in Daljnjega vzhoda (Turčija, Indija, Pakistan itd.). Ne mine dan, da bi italijanska po-

licija ne ustavila kake skupine teh prebežnikov, ki hočejo na zahod zaradi dela.

Toda znova se je zgodilo, da so na meji pri Lipici jugoslovanski graničarji streljali na skupino takih ljudi ter pri tem ubili neko egipčansko ženo, moža pa ranili. Jugoslovanska komanda se opravičuje, da ima taka navodila. Toda ta navodila so stara že več kot 40 let, svet pa je med tem šel naprej. Tudi ne gre več za jugoslovanske državljane, saj ti sedaj vsi lahko dobijo potni list. S streljanjem na meji graničarji delajo samo uslugo Italiji, sebe pa spravljajo v slabo luč.

Izlet cerkvenega pevskega zbora od Sv. Antona po Zasavju in lepi Dolenjski

Mislím, da se bodo vsi udeleženci izleta, ki ga je organiziral C.P.Z. od Sv. Antona, strinjali z menoj, da so ti izleti vedno zelo posrečeni, enkratno pripravljeni in jih bogati čudovito petje povezano z duhovnimi vrednotami.

Program je bil bogat. Odpejali smo se 13. maja zelo zgodaj zjutraj iz Trsta. Na Opčinah in v Sežani so se nam pridružili še drugi izletniki in pevci.

Vozili smo se po naši zeleni avtocesti in občudovali naravo.

V Litiji smo se ustavili in v lepi župni cerkvi prisostvovali nedeljski sv. maši, ki jo je daroval naš duhovni vodja gospod Gerdol. Ustavili smo se tudi v Šmartnem, si ogledali tamkajšnje veličastno

V župni sv. Pija X. v Gorici bo v soboto, 26. maja ob 20.30 procesija Marije Pomočnice.

cerkev, eno najlepših v Sloveniji.

Nadaljevali smo pot do Bogenšperka, kjer smo si ogledali zelo lepo ohranjeni zgodovinski grad barona Janeza Vajkarda Valvasorja (1641-1693) in poslušali priletno vodičko, ki nam je navdušeno razlagala o nastanku grada in o življenju in trpljenju našega velikega zgodovinarja, ki se je trudil in dal vse, da bi kulturno dvignil naš narod. Zapustil nam je neizbrisna veličastna dela, na katera smo Slovenci zelo ponosni.

Opoldne nas je čakalo, v prijazni gostilni Kovačič pri Sent Vidu, skrbno pripravljeno kosilo.

Popoldne smo se odpeljali v Stično, kjer nam je pripravljeni vodič obširno razkazal bogati muzej samostana cistercijanskih belih menihov. Ogledali smo si križni hodnik, zanimive freske, prelepe cerkev z znamenitim književnim potom.

Povsod smo bili deležni prisrčnega sprejema. Nakupili smo si tudi zdravilne čaje patra Ašiča pa tudi dobrega dolenjskega vina.

Družba je bila izborna, vreme ves dan odlično.

Taki izleti so telesno in duševno zdravilo.

Prisrčna hvala vodstvu in vsem pevcem, ki so bili polni ganljive pozornosti do vseh izletnikov, posebno do starejših. Bratje Romuni bi rekli o njih, da so vsi »interior bogati«. Ob 19. uri smo odpotovali iz Stične polni lepih vtisov ter med petjem, razgovori, zahvalami in pozdravi srečno privozili v Trst ob 21.30.

Viktorija Skok

Živo bogoslužje za duhovniške poklice

Vsi nebeški dvori so brez dvoma dobro informirani o našem tarnanju zaradi pomanjkanja duhovniških poklicev. Vendar naše verno slovensko občestvo daje vtis, da ni do kraja prepričano o učinkovitosti molitvene kulture. Drugače si ne vemo razlagati tolike »abstinence« pri bogoslužju na nedeljo Dobrega Pastirja pri Novem sv. Antonu. Videti je bilo vedno iste goreče duše, povsod pričujoče pri vsakem cerkvenem opravilu, naj bo petek ali svetek, in še hvala Bogu, da so.

Tudi v duhovniških vrstah je bila vrzel. In dalje: ali res ne premoremo nobenega predstavnika mladine? Recimo skavta ali skavtinje? V zadnji številki K.G. berem o dekletu, ki ji je pri srcu udeleževanje pri župnijski cerkvi. Če je podpisana REBEKA skavtinja iz Gorice ali Trsta ne vem, a mislim, da bi njeno mladostno zanimanje neznansko razveselilo sleherni župnijski občestvo. Pretresel me je njen predzadnji odstavek v članku (Cerkev je mlada).

Kaj ko bi si mladi sami enkrat zamislili in oblikovali tako molitveno srečanje za duhovniške poklice? Ne zdi se mi nemogoče, če se spomnim njihovega križevega pota letos na Veliki petek na Repentabru.

Razumem, živimo v dobi specializacije in morda si mladi želeč nekaj bolj dinamičnega, kar bi užgalo. Sv. Pavel pa menda ni kdove kaj akademski in ne izbira besed, ko piše: »Nisem prišel k vam z visokostjo besede ali modrosti vam oznanjat pričevanje božje. Sklenil sem bil namreč nič drugega ne vedeti med vami ko Jezusa Kristusa in to križanega« (2 Kor 1-2). Vsaka božja beseda nam je dana, da bi jo premišljevali v svojem srcu, a jo nemalokrat pozabimo, kakor hitro je bila izgovorjena.

Resnici na ljubo treba priznati, da so nas prijetno presenetile sestre Marije Pomočnice iz Ljubljane. Mladostno so oblikovale dober del mašne liturgije ob razmišljanju beril, ki so jih izmenično podajali z glavnim celebrantom dr. Janezom Srako. Zvonki sestrski glasovi so živahno posegali v melodije psalmov in v poklice. V nagovoru je dr. Sraka razlagal pesmi duhovne vsebine s prošnjo za o smotrnosti evangelizacije. Mnogi sistemi, ki so poudarjali, da vera omejuje človekovo svobodo, so se zrušili. Samo vera pomaga človeku do prave krščanske svobode. V njej se razodeva kot moč, ki spreminja družbo. Kristus je šel v smrt svobodno, iz ljubezni in razbil meje zaprtosti. Kristjani so tisti, ki si z vso zagnanostjo prizadevajo, da ne bi nastale nove razredne razlike, da bi se meje vseh vrst podrla in bi preprečili,

K. Humar

PROSVETNO DRUŠTVO MAČKOLJE

vabi na tradicionalni

Praznik češenj

Petek, 25. maja ob 17. uri odprtje kioskov.
Ob 20.30 do 24.30 ples z ansamblom Happy Day.

Sobota, 26. maja ob 17. uri odprtje kioskov.
Ob 20.30 do 24.30 ples z ansamblom Happy Day.

Nedelja, 27. maja ob 15. uri odprtje kioskov.
Ob 18. uri kulturni program.
Ob 20.30 do 23.30 ples z ansamblom TAIMS.

Ponedeljek, 28. maja ob 17. uri odprtje kioskov.
Ob 20.30 do 24.30 ples z ansamblom TAIMS.

NB: V primeru slabega vremena bo praznik po istem programu 1., 2., 3. in 4. junija.

Štiri faze tržaškega dnevnika

Primorski dnevnik je obhajal 45-letnico izhajanja. Dne 13. maja 1945 je namreč izšla prva številka. Bil je to čas jugoslovanske zasedbe Trsta in Julijske krajine. OF je ukinila Partizanski dnevnik, ki je izhajal med revolucijo in slovenska partija je začela izdajati v Trstu svoje glasilo Primorski dnevnik. Ker je takrat slovenska partija bila izrazito stalinistična, je tudi njen dnevnik bil izrazito stalinistično glasilo. To je prva faza tega časopisa.

Junija 1948 je Stalin izobčil Tita in Titovo jugoslovansko partijo kot heretika. Tedaj so se tržaški komunisti razklali: en del je ostal zvest Jugoslaviji in Titu, drugi, večji del, posebno italijanski komunisti, so sledili Stalinu. Primorski dnevnik je takrat postal titovsko glasilo ter zagovarjal Titovo Jugoslavijo z vso gorečnostjo apostola. To je druga faza.

Ko je umrl Stalin, so se odnosi med sovjetsko in jugoslovansko partijo začeli boljšati. Prišlo je do obiska Nikita Hruščeva v Beogradu. Med našimi komunisti je kmalu prišlo do preokreta in neke vrste sprave. Iz Slovenije je prišel ukaz, naj se slovenski levničarji vklopijo ali v italijansko socialistično stranko ali v italijansko komunistično partijo. To se je zgodilo leta 1958. In Primorski dnevnik je postalo glasilo obojih, bolj partije kot

PSI, Polagoma pa je omilil svoje ideološke pozicije. To je njegova tretja doba.

Takšen je ostal do lanskega leta, do kongresa SKGZ. Takrat so pomladili vodstvo in znova našminkali svojo politiko. Odstavili so odgovornega urednika socialista Marka Waltritscha ter vodstvo dnevnika poverili Vojimiru Tavčarju in Dušanu Udoviču, ki sta oba mlajša komunisti. Tako je Primorski dnevnik stopil v četrto fazo, ko naj bi pod novim vodstvom postal glasilo vseh Slovencev v Italiji. Tako trdijo sami o sebi. Tako mislijo tudi nekateri mlajši bralci, ki jih je časopis vprašal za mnenje: »Že zaradi povezovalne vloge, ki jo časopis odigrava znotraj naše skupnosti, je hvalevredno, da tak medij sploh obstaja« (Tatjana Zaccaria). »Moti me, pravi Robi Starc iz Boljuna, da je Pr. d. kot osrednje glasilo Slovencev v Italiji premalo objektivno...«

Toda ali je res Prim. d. osrednje glasilo Slovencev v Italiji? Iz njegove kratko orisane zgodovine izhaja, da je bil in da je glasilo Zveze komunistov Slovenije, saj je vedno sledil njeni politiki od začetka do danes. Ker se je ZKS prelevila v Stranko demokratične prenovala, se je z njo prelevil tudi Primorski dnevnik in stopil na bolj demokratično četrto fazo. Do kdaj?

Izjava Slovenske skupnosti po volitvah 1990

Slovenska skupnost (SSK) se toplo zahvaljuje vsem Slovincem, ki so dokazali neomajno vero v samostojno politično nastopanje in glasovali za edino slovensko stranko.

Zahvaljuje se tudi vsem kandidatom, ki so s svojo razpoložljivostjo omogočili slovenski stranki, da se je na volitvah lahko predstavila.

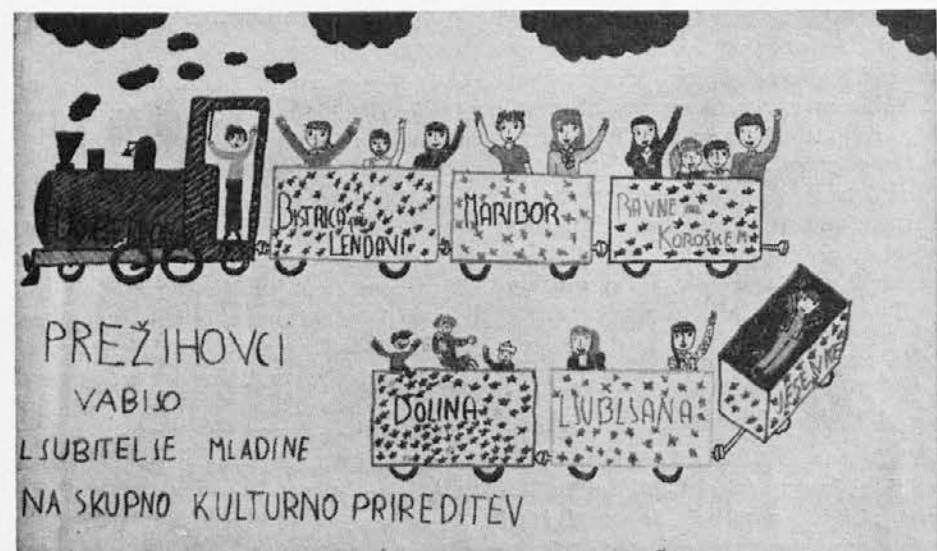
Posebna pohvala naj gre vsem tistim posameznikom, ki so v teku valilne kampanje pomagali in dali svoj doprinos tako pri praktičnem delu kot pri ustvarjanju prijetnega ozračja optimizma in zaupanja okoli SSK.

SSK izraža zadovoljstvo nad pozitivnim rezultatom v Gorici, kjer je stranka kljub demografskemu padcu znala ohraniti svoje položaje za doprinosom novih sil in izvolila v občinski svet Marjana Breščaka in dr. Bernarda Špacapana. Odlično se je obnesla tudi nova kandidatna lista za rajonski svet Pevma-Stmaver-Oslavje, ki je na volitvah uspešno povečati zastopstvo SSK in potrditi prvenstvo slovenske stranke v teh krajih.

Kljub neuspehu v Števerjanu je SSK v glasovih napredovala in bi občno tudi znova osvojila, če bi nekateri nekdanji prepričani volivci SSK oddali vsaj belo glasovnico, kot so to storili razočarani komunisti v Doberdolu in s tem ohranili občino v svojih rokah, kljub lepemu napredku slovenske liste.

GORIŠKE NOVICE

Vorančeve šole se bodo srečale

Letos je doberdobska osnovna šola P. Voranca gostitelj že trinajstega srečanja šol iz Slovenije in Italije, ki so poimenoovane po tem velikem prijatelju šolarjev. Snidenja se udeležijo učenci, učitelji in nekaj staršev vseh šol, ki nosijo Vorančeve ime. Teh je pet iz Slovenije (Jesenice, Maribor, Srednja Bistrica pri Lendavi, Ljubljana, Ravne na Koroškem) in, poleg doberdobske, še ona iz Doline pri Trstu.

Srečanje je lepa priložnost za učence, učitelje in starše za medsebojno spoznanje, izmenjavo izkušenj, saj učenci iz Slovenije prenočijo pri vaščanih gostujoče šole, medtem ko vzgojitelji in starši prepijo v Palace Hotelu v Gorici.

Gostje prebijejo dva dneva v družbi svojih vrstnikov s kratkim izletom v bližnjo okolico in s piknikom. Višek praznovanja je skupna kulturna prireditev predstavnikov vseh šol, ki bo 18. maja.

Števerjanski zbor v ljubljanski stolnici

V nedeljo, 13. maja, se je števerjanski mešani cerkveni pevski zbor »F.B. Sedej« odpeljal v Ljubljano, da bi v tamkajšnji stolnici združen z moškimi zbori iz Mengša in Cerklj, z moškim zborom bratov Pirnat, z nekaterimi člani logaškega okteta ter z mešanim zborom Lubnik iz Škofje Loke, muzikalno oblikoval sv. mašo. Ta zamisel je že več časa tlela v srcih posameznih pevcev, končno pa se je le uresničila.

Tako se je v cerkvi sv. Miklavža, tj. v stolnici zbralo nad 120 pevcev, ki so pod vodstvom dirigenta Tomaža Tozona in organista Huberta Berganta slovesno obogatili daritveno bogoslužje, številnim prisotnim pa pripravili posebno lep pomladni večer.

Na programu so bile velikonočne pesmi: Gruberjeva Terra tremuit, Haendlova Aleluja, Fajstova Velikonočni zvonovi, Mavovi skladbi Zapoj veselo in Kdo je ta, Tomčeva obhajilna To moje živo je telo in Visonajeva latinska maša. Po maši so se pevci pomaknili s kora pred oltar; tu so najprej združeni zbori iz Slovenije zapeli tri pesmi iz pravoslavne liturgije in Brucknerjevo Ave Mario; za zaključek pa se jim je pridružil še števerjanski zbor ter skupaj z njimi zapel Mavovo Tiste dni in Večerni zvon Marija Kogoj.

Tako je v ljubljanski stolnici ubrano in mogočno zadonela cerkvena pesem, ki je poslušalce močno presenetila in nagovorila. Za vse pevce pa je bila ta slovesnost enkratno doživetje, čudovit praznik cerkvenega petja in spodbuda za nadaljnje delo.

Izredno gostovanje pri Sv. Ignaciju

Naša župnijska skupnost se pripravlja na izredno gostovanje.

V nedeljo, 27. maja, to je na praznik Gospodovega vnebovohoda, nas bodo obiskali zbori: Lubnik iz Škofje Loke, Zvon iz Mengša, Davorin Jenko iz Cerklj na Gorenjskem, oktet bratov Pirnat, Logaški oktet in F.B. Sedej iz Števerjana.

Oblikovali bodo praznično evharistično bogoslužje v cerkvi sv. Ignacija na Travniku ob 9. uri. Zapeli bodo mašo Regina pacis Gina Visona ter pesmi raznih avtorjev: Gruber, Mav, Tomc, Feist, Kogoj. Prav gotovo bo največjo pozornost vzbudila mogočna Haendlova Aleluja.

Župnijska sv. Ivana v Gorici

Dva nastopa gojencev Centra za glasbeno vzgojo E. Komel

Po uspešnih nastopih gojencev oddelkov glasbene šole v Doberdobi in Števerjanu, ki sta zadnje dni marca, so tudi učenci oddelka iz Gorice pripravili svoj program. V četrtek, 26. aprila, smo poleg zahtevnejših glasbenih točk lahko poslušali predvsem naše najmlajše, v ponedeljek, 14. maja, pa so pripravili svoj nastop gojenci iz Gorice, Doberdoba, Jamelj, Števerjana in Podgore. Program se je odlikoval po bogati vsebini, izvrstilo so se interpretacije na klavirju, violini, kitari, flauti, harmoniki, posamezno in v komornih skupinah. Prav te skupine zaslužijo še posebno pozornost.

Take glasbene točke so poleg tega, da dajo programu širši in polnejši glasbeni obseg in dvignejo njegovo umetniško raven, dokaz temeljitega pedagoškega dela, obenem so odraz vsestranske vzgoje, naj ob resnem študiju pomagajo mladim, da vzpostavijo in izoblikujejo medsebojne odnose.

Nastopajočim in vsem, ki so učence za nastop pripravili, naše čestitke in zahvala za glasbeni užitek.

Glasbeni center ima v načrtu še notranji nastop gojencev klavirskega oddelka prof. Helene Plesničar ter zaključni nastop.

Gorska počitniška kolonija Comeglians

Zaradi novih predpisov, ki jih je pred kratkim izdala goriška Pokrajina (odslej bodo Pokrajine pristojne za zadeve počitniških kolonij), je nujno, da se tisti otroci, ki imajo namen iti letovat, takoj vpišejo. Najbolje in najhitreje je, da storijo to v pristojnem uradu svoje občine (Doberdob, Sovodnje, Števerjan, Gorica, Krmin, Ronke in drugi) in naj izjavijo, da vpis velja za slovensko gorsko kolonijo (colonia montana) v Comegliansu. Vpišejo se lahko dečki in deklice od 5. do 16. leta starosti. Vpisu mora biti priloženo zdravniško spričevalo.

Za otroke iz goriške občine so na voljo formularji za vpis tudi v Katoliški knjigarni na Travniku in v tajništvu Nižje srednje šole. Izpolnjene obrazce (s priloženim zdravniškim spričevalom) naj takoj oddajo prav tam ali pa direktno v uradu »Assistenti Sociali« v ulici Baia-monti.

Slov. Vincencijska konferenca Gorica tel. 530924 (prof. Kranner)

ŽUPNIJSKA CERKEV V ŠTANDREŽU

Nedelja, 20. maja 1990, ob 17. uri

Koncert Marijinih pesmi

Pojejo zbori iz Rupe-Peči, Štandreža, Števerjana in Štmavra
Vabi Združenje cerkvenih pevskih zborov - Gorica

Čestitke

Ob zaključku upravnih volitev v deželi Benečija-Juljska krajina čutim dolžnost, da čestitam posebno vsem izvoljenim slovenskim kandidatom in jim želim obilo uspeha pri njih odgovornem delu. Obenem izražam željo, da bi pri reševanju vprašanj, ki se bodo pojavljala, poslušali tudi nepolitične organizacije, ki se morajo vsak dan srečavati s številnimi realnimi problemi, ki so večkrat zelo zapleteni. Saj živimo v obmejnem pasu, ki ima svojevrstne probleme, tudi zavoljo stikov s Slovenijo.

Končno izražam prepričanje, da bodo izvoljeni slovenski predstavniki značajni in trdni v zagovarjanju pravic tu živečega slovenskega ljudstva.

Marija Ferletič, predsednik SSO

Praznik špargljev v Štandrežu

Člani prosvetnega društva »Štandrež« se vneto pripravljajo na tradicionalni Praznik špargljev, ki se bo odvijal v Štandrežu zadnjo soboto in nedeljo meseca maja ter prvo soboto in nedeljo v juniju. Program bo primeren za vse obiskovalce in bo obsegal kulturne, športne in prostozabavne točke.

Prvo nedeljo je predviden nastop pevskih zborov iz Štandreža in iz Rupe-Peči ter dramskega odseka prosvetnega društva »Štandrež«, ki se bo predstavil s dvema veseloligrama »Obisk« in »Oče na polikliniki«, ki ju je, na besedilo Marjana Marince, priredila in režirala Mira Štrukelj. Druga nedelja pa je namenjena baletu in ritmični telovadbi z nastopom mažoretne skupine Hit iz Nove Gorice ter štandreške ritmične skupine.

Osnovnošolska in srednješolska mladina se bo pomerila v slikarskem ex-tempore, mladi športniki pa v minivolleyu.

Sovodnje

Zahvala: Sekcija SSK za Sovodnje se javno zahvaljuje volilkam in volilcem, ki so s svojim glasom podprli listo z znakom Lipove vejice na občinskih volitvah. Obenem izvoljenim kandidatom Branislavu Cernicu, Andreju Fajtu in Ivanu Kovcu čestita in vošči uspešno delo v korist slovenske narodne skupnosti in obče koristi vsega tukajšnjega prebivalstva.

Z osebno izkaznico v Jugoslavijo

V veljavo je stopila jugoslovanska odredba, da smejo italijanski državljani v Jugoslavijo s samo osebno izkaznico in to preko mednarodnih blokov prvega razreda. To se pravi, kjer se sme s potnim listom, ne pa preko prehodov za prepustnice. Vendar je treba na jugoslovanski strani kupiti turistično karto, ki velja en mesec. Karta stane sedem dinarjev in služi samo za en prehod.

KOMU NAJ GRE OSEM OD TISOČ DAVČNEGA PRIHODKA ki ga država želi nameniti za družbeno-humanitarne dejavnosti?

S svojim podpisom na ustreznem okencu davčne prijavnice (mod.740, 101, 201) lahko nameniš 8 od tisoč vsedržavnega davčnega prihodka IRPEF katoliški Cerkev za njeno bogoslužje (vzdrževanje duhovnikov, cerkvenih stavb, umetnostnih dobrin) in družbeno karitativno dejavnost (vzgoja mladine, skrb za reveže, starejše ljudi, za telesno in duševno prizadete, misijonske pobude itd.).

Cerkvena dejavnost

je vredna in potrebna tvoje podpore.

S podpisom, ki te nič ne stane ji lahko veliko pomagaš!

SCELTA PER LA DESTINAZIONE DELL'OTTO PER MILLE DELL'IRPEF (in caso di scelta FIRMARE in UNO degli spazi sottostanti)			
Stato (a scopi sociali o umanitari)	Chiesa Cattolica (a scopi religiosi o caritativi)	Chiesa cristiana (a scopi religiosi o caritativi)	Assemblee di Dio in Italia (a scopi sociali o umanitari)
	<i>Alto Risi</i>		

Sporod od 20. do 26. maja 1990

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slov. tiska v Italiji. 10.10 »Mali pevci«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 VI. Bartol: »Alamut«. 14.54 V studiu z vami: S. Verč. 17.00 Sport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Četrtekova srečanja. 9.10 Slov. lahka glasba. 10.10 Koncertni in operni repertoar. 11.30 Slov. kantavtorji. 12.00 Štirinajst mest... 12.40 Zbor Jola Vlahovič iz Zagreba. 13.25 Gospodarska problematika. 14.10 Otroški kotichek: Srečanje z novo pesmico. 15.00 Manjšinski potopis. 16.00 Mi in glasba. 17.10 Spomini na Rilkeja. 17.26 Mladi val.

Torek: 8.10 Slovenski esej. 9.40 V znamenju sreče. 12.40 Zborovsko tekmovanje v Spittalu. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Mi in glasba. 17.10 Spomini na Rilkeja. 17.26 Mladi val.

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 12.40 Zborovsko tekmovanje v Spittalu. 14.10 Otroški kotichek: Črno na belem... 14.30 Na goriškem valu. 16.00 Mi in glasba. 17.10 Slataper, Moj Kras. 17.27 Mladi val.

Četrek: 8.10 Bela pravljica... 12.40 Zborovsko tekmovanje v Spittalu. 14.10 Dvigljena zavesa. 15.10 Jugoslavija 1941-1945. 16.00 Revija deželnih zborov Corovivo. 17.10 Slataper, Moj Kras. 17.20 Mladi val.

Petek: 8.10 Aladinova svetilka. 9.40 Belečja. 12.00 Protagonisti slov. kinematografije. 12.40 Zborovsko tekmovanje v Spittalu. 14.10 Otroški kotichek: Spoznavajmo svet. 14.30 Od Milj do Devina. 15.10 Kulturni dogodki. 16.00 V svetu starih glasbil. 17.10 Slataper, Moj Kras. 17.25 Mladi val.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.10 Valčki in polke. 9.40 V znamenju sreče. 10.10 Koncert v Spetru. 11.30 Črnske duhovne pesmi. 12.00 Modre dalje. 12.40 Zborovsko tekmovanje v Spittalu. 14.10 Oddaja iz Benečije, Režije in Kanalske doline. 16.00 Irena Pahor: viola da gamba. 17.10 Vozlišča. 18.00 F. Rudolf: »Izvor dečkov in deklic«. Radijska igra.

Zakoncema Emanueli in Kazimirju Cernicu se je rodil tretjerenec

GREGOR

Poleg staršev se novega člana naše skupnosti veselijo še sorodniki in prijatelji.

DAROVI

Za Katol. dom: N. N., Peč 280.000 lir.
Za Katol. dom: N. N. 40.000; N. N. 50.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: železničarji-sosedje, namesto cvetja na grob Ivanke Gec-Vigini 150.000; Dora Koron namesto cvetja na grob Ivanke Gec-Vigini 10.000; Bruno Mersini v spomin na mamo Elgiso Ballaminut 200.000 lir

Za Mladiko: ob obl. smrti prof. Lojzke in prof. Jožeta Peterlin hčerka Ana 100.000 lir.

Za Slomškov spomenik v Mariboru: Primorski prijatelji še 600.000 lir.

Za cerkev v Sv. Križu: Milka Švab namesto cvetja na grob Štefanije Košuta 20.000 lir.

Za Marjin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Pini Kocjančič v spomin na Fiorenzo Birsu 20.000 in na Romano Savi Vecchiet 10.000; Marta Požar v spomin na Romano Savi Vecchiet 15.000; Elvira ob obletnici smrti staršev 100.000 lir.

Za misijone: A.B. namesto cvetja na grob Ivanke Gec 20.000 lir.

Za slov. misijonarje: N. N. 30.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

KATOLIŠKI GLAS

tednik - uredništvo in uprava: Riva Piazzetta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - telefax 533177 - poštini tek. račun: 11234499 poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Pošt. plačana v gotovini - skupina II/70% Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo (Società Tipografica Cattolica srl - Riva Piazzetta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318)

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 45.000 inozemstvo 70.000 zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA

V nedeljo, 27. maja, bo romanje na

SV. GORO

goriških obmejnih župnij. Somaševanje bo ob 16.40

SVETOGORSKA KRALJICA VABI!